

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1641/2023
10.07.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић, Ирене Вуковић, Бранислава Босиљковића и Драгане Бољевић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Вера Седлар, адвокат из ..., против туженог „Ниш експрес“ д.о.о. Ниш, Чамурлија, чији је пуномоћник Јована Младеновић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2138/22 од 25.01.2023. године, у седници одржаној 10.07.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2138/22 од 25.01.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена ревизија туженог, изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2138/22 од 25.01.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П1 3642/21 од 31.01.2022. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезан тужени да тужиљи на име накнаде штете у виду разлике између исплаћене накнаде зараде и минималне зараде, за период од марта 2020. закључно са августом 2021. године исплати појединачне одређене износе са законском затезном каматом од доспелости до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да у корист тужиље на износе основице из става првог изреке изврши уплату доприноса за обавезно социјално осигурање надлежном фонду ПИО по стопи на дан уплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиљи накнади трошкове парничног поступка од 39.000,00 динара са законском затезном каматом.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 2138/22 од 25.01.2023. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије, на основу члана 404. став 2. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/2011 ... 18/20), у вези члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“ број 10/23), Врховни суд је оценио да нема места одлучивању о ревизији као изузетно дозвољеној на основу одредбе става 1. тог члана.

Побијаном пресудом одлучено је о исплати разлике зараде између исплаћене накнаде зараде и припадајуће минималне зараде за период од марта 2020. године до августа 2021. године, тако што је усвојен тужбени захтев. Нижестепени судови су одлуку донели уз примену одредаба закона који регулишу ово право странке, а која не одступа од судске праксе да запосленом накнада зараде не може бити исплаћена у износима нижим од минималне зараде. Имајући ово у виду, Врховни суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. ЗПП за одлучивање о ревизији туженог, као изузетно дозвољеној, ради уједначавања судске праксе, новог тумачења права или разматрања правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана везаних за одлучивање о наведеним накнадама, на основу чега је и одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу из радног односа дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП.

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате поднета је 26.08.2021. године, а вредност предмета спора је 160.489,00 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору из радног односа који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела на име главног тужбеног захтева не прелази вредност за дозвољеност ревизије у динарској противвредности од 40.000 евра, то је Врховни суд нашао да ревизија туженог није дозвољена применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**